

at give dem Bopæl paa helt andre Pladser, i helt andre Sogne, end der, hvor de boede. Jeg har gjort det ærede Medlem fra Varde opmærksom paa det. Han vilde senere ved et Brev konstatere, at det passede; jeg konstaterede endnu en Gang, at det ikke passede. Hvor mange der er af den Slags Underskrivere og hvor mange af den Slags ihærdige Folk, ved jeg ikke, men naar man kan konstatere noget saadant paa eet Punkt, har man dog Lov til at have en Frygt for, at der andre Steder ogsaa er Underskrivere af lignende Art. Men jeg vil blot holde mig til, hvad der er fremført om Tallene, og sige, at naar man skal se paa dem, blive Andragenderne meget misvisende. Vil man derimod se paa de Byer og de Sogne, som grænse til Ringkøbing Fjord, vil man se, at det er en ganske lille Part, som holder paa de gamle Forhold.

Det er sagt, at vi nu staa overfor et Vendepunkt i denne Sag, og det er ogsaa rigtigt, men Motivering af dette Udtryk kan jeg ikke billige. Det er sagt ogsaa i Dag, at Vendepunktet bestaar i dette, at nu ere vi naaede saa langt, som vi ønskede at komme eller burde komme med Forsøgene, og nu skulde vi tilbage igen til Forhold, der kunde være betryggende. Det er jeg slet ikke enig i; thi der er i Grunden ingen Forsøg gjort endnu, som ere af nogen nævneværdig Paalidelighed. Sagen er jo den, at vi begik den Fejl — deri vare vi alle med — at foretage en Udgravning ved Hvide Sande samtidig med, at vi beholde Udløbet ved Nymindegab, og det var noget af det daarligste, vi kunde lave, thi disse to Ud- eller Indløb, hvad man nu vil kalde det, virke saaledes, at naar Havet rejser sig og kaster Masser af Vand ind over Land, kan kun det ene af dem føre Vandet ud igen. Naar man taler om Oversvømmelser, dvæler man mærkelig nok stadig ved Hvide Sande, men jeg har allerede paapeget og vil fremdeles paapege, at Udløbet ved Nymindegab har sin store Andel i Oversvømmelserne. Jeg gad nok se den Mand, der tør staa frem og sige, at Havet ikke, naar det staaar $1\frac{1}{2}$ m over Flaksandet, og dette er 3,000 Alen langt, og der bagved er et frit Løb ud ad Markerne til, kan kaste Masser af Vand ind, naar der er Storm lige ind paa Siden af Flaksandet. Der er vist ikke ret mange der ville bestride, at der da kan komme Vandmasser ind, der klodse noget. Jeg skal ikke udtale mig om, hvor der er kommet mest Vand ind, eller hvordan Forholdet er procentvis; det er umuligt, det

kan ingen sige. Men at disse to Løb troligt have hjulpet hinanden ved de to Oversvømmelser, der har været, siden Hvide Sande blev aabnet, er aldeles faktisk, det kan ingen bestride.

Jeg skal i denne Forbindelse omtale en lille Mærkværdighed. Der er ude omkring ved Nymindegab nogle Bjerger, hvor der vokser Blaabærris; Befolkningen derude samler Blaabærrerne ind om Sommeren, men er altid bange for at blive bidt af Hugorme. De tør ikke gaa med bare Fødder derude, og de ere bange for, naar de bukke sig ned for at tage Bærrerne op, at disse Dyr da skulle give dem et Nap. Den Gang vi havde Oversvømmelserne, fik vi at se, at vi havde Hugorme derovre. Vi havde Sogneraadsmøde i min Kommune lige kort efter, og der var det selvfølgelig, at vi fik det Spørgsmaal frem om Oversvømmelserne. Saa var der et af Medlemmerne, der mente, at det var ikke ret meget, der var kommet ind ved Hvide Sande, og vi diskuterede det Spørgsmaal. Saa er der et af Medlemmerne, der nok saa lunt siger: „Jeg havde dog troet, at der kom ikke saa lidt ind fra Hvide Sande, saadan som Forholdene ere, men disse Hugorme, der flød op ved Bork Land“ — der flød nemlig en Del op, da Vandet kom — „har jeg dog aldrig troet kom ind gennem Hvide Sande fra Vesterhavet“. Vi stak selvfølgelig alle sammen i at le, men den Bemærkning slog os. Der saa vi, hvor Vandet kom fra. Det kom nemlig ude fra disse Bjerger.

Det var det, jeg vilde fremhæve, at disse to Løb have virket paa denne Maade, og det var en Fejl, at vi beholdt dem. Men vi vide ogsaa, hvordan det gik til, at vi beholdt den. Der er saa tidt blevet talt om, hvordan Godsejer Tranbergs Stilling var. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) har oplæst adskilligt herom. Der er en Avisartikel, som vi ogsaa kende, og som ogsaa er bleven oplæst, hvori Tranberg siger, at han er to Gange bleven narret af Sydpartiet. Den første Gang var ved det Kompromis, der blev sluttet i 1908 — saa det er Ord nok for Pengene. Der er flere, der kunne bekræfte det. Men de Herrer ville ikke kendes ved den Overenskomst. Det er vel, fordi de have indset, at det var et ret daarligt Kompromis, der særlig voldte, at vi fik saa store Oversvømmelser, som vi fik. Jeg talte før om Adresserne derovre fra Befolkningen rundt om Ringkøbing Fjord, fra alle dem, der ere mere eller mindre interesserede i disse Forhold. Jeg